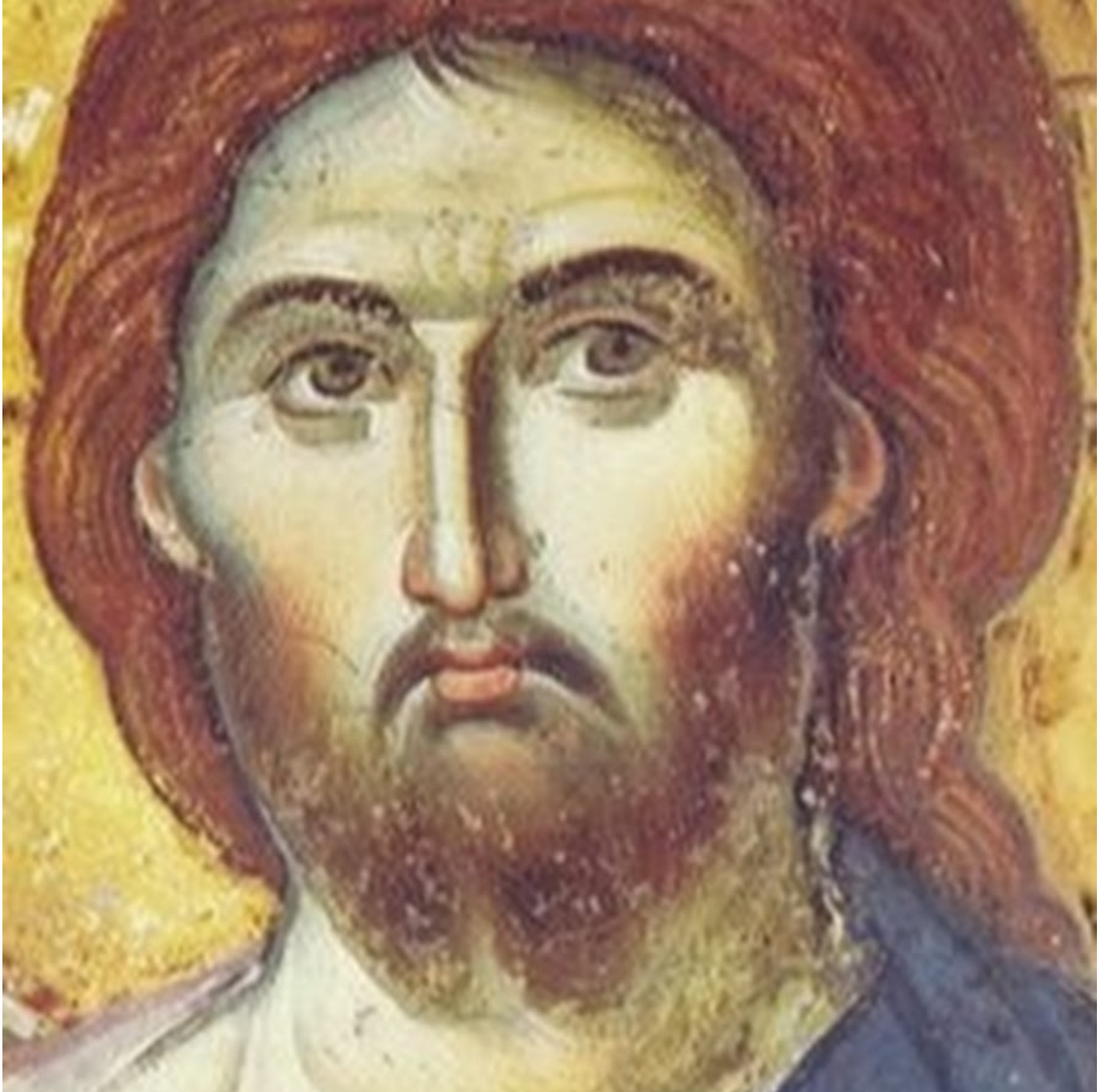

4 Δεκεμβρίου 2021

Θαύματα τοῦ Χριστοῦ τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου (Anthony Bloom Metropolitan of Sourozh (1914- 2003))

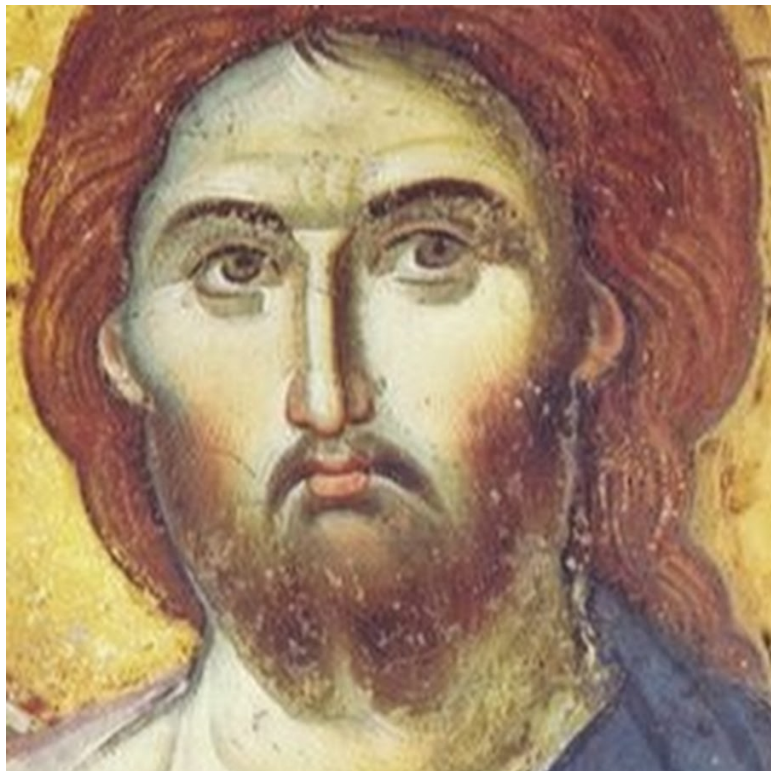
[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ξανά καὶ ξανά διαβάζουμε στὸ Εὐαγγέλιο γιὰ τὴν ὀργὴ πὺ προκάλεσε ὁ Κύριος

Ἰησοῦς Χριστὸς πραγματοποιώντας μιὰ πράξη ἐλέους, ἓνα θαῦμα τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου. Καὶ δὲν βοηθάει σὲ κάτι ἂν θέσουμε στὸν ἑαυτό μας τὴν ἐρώτηση: Γιατί τὸ ἔκανε αὐτὸ συνεχῶς, μὲ τέτοια ἐπιμονή; Θὰ μπορούσε νὰ εἶχε γίνει γιὰ νὰ ἀμφισβητήσει ἐκείνους ποὺ βρίσκονταν γύρω Του; Γιὰ νὰ τοὺς προκαλέσει; Θὰ μπορούσε νὰ εἶναι ἀπλὰ μιὰ παιδαγωγικὴ πράξη;

Πιστεύω ὅτι κρύβονται πολὺ περισσότερα στὴν πράξη Του. Ὁ Κύριος δημιούργησε τὸν κόσμο σὲ ἕξι ἡμέρες· τὴν ἕβδομη ἡμέρα ἀναπαύτηκε ἀπὸ τὸν κόπο καὶ τὸν μόχθο Του. Ἀλλὰ τι συνέβη τότε στὸν κόσμο; Ἡ ἕβδομη ἡμέρα ἦταν ἡ μέρα ποὺ ὁ κόσμος περιῆλθε στὰ χέρια τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ τὸν ὀδηγήσει στὴν ὀλοκλήρωση του καὶ ἡ ἕβδομη ἡμέρα, τὸ Σάββατο τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ ἀνθρώπου. Ὁλόκληρη ἡ ἀνθρώπινη ἱστορία καταρέει ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἄφησε τὸν ἄνθρωπο νὰ ἐργασθεῖ μόνος του, καθὼς λέει ὁ Κύριος Ἰησοῦς στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη, «Ὁ πατὴρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, καὶ ἐγὼ ἐργάζομαι», δείχνει τὴν ἐργασία Του στὸν Υἱό Του γιὰ νὰ τὴν ὀλοκληρώσει. Καὶ σὲ ἓνα ἄλλο ἐδάφιο μᾶς διδάσκει, μᾶς λέει ὅτι ἡ κρίση Του εἶναι ἀληθινὴ ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἡ δική Του κρίση· ἀκούει τὰ λόγια τοῦ Πατέρα καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ κρίση ποὺ κηρύττει.

Καὶ ἔτσι, ἡ ἱστορία εἶναι ἡ ἡμέρα τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος καλεῖται νὰ ὀδηγηθεῖ ἀπὸ τὴ σοφία, ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Συμβαίνει αὐτὸ ἐπειδὴ τόσο συχνὰ ἀναζητοῦμε τοὺς δικούς μας δρόμους, ἐπειδὴ δὲν ἀναρωτιόμαστε ποῖος εἶναι ὁ δρόμος τοῦ Θεοῦ, πῶς ὁ κόσμος ἔχει γίνει τόσο ἄσχημος, τόσο τρομακτικὸς, καὶ τραγικὸς.

Ἐπάρχει ἕνα Ἑβραϊκὸ ποίημα ποὺ περιγράφει τὴν δυστυχία αὐτοῦ τοῦ κόσμου ὅπου ὁ ἄνθρωπος δὲν φέρει τὴν χαρὰ τοῦ Θεοῦ· λέει τὸ ποίημα ὅτι ὁ Ἄνθρωπος ἔπαψε νὰ πιστεύει στὸν Θεὸ καὶ ἡ ἀγάπη ἄφησε αὐτὸν τὸν κόσμο. Οἱ ἄνθρωποι κρεμάστηκαν στὰ δάση, πνίγηκαν στὶς λίμνες, στὰ ποτάμια. Ὁ Οὐρανὸς δὲν καθρεφτίζεται στὶς λίμνες, στὰ δάση· τὸ πουλὶ δὲν τραγουδάει πιά τραγούδια τοῦ παραδείσου, καὶ ἴδιος ὁ Προφήτης ἔγινε στὸ βᾶθρο του ἕνα ἀπλὸ ἄγαλμα.

Αὐτὸ δὲν ἔχουμε γίνε; Ὅχι ἀγάλματα ἀλλὰ τόσο ὅμοιοι μὲ τὴν γυναίκα τοῦ Λὼτ ποὺ στράφηκε πρὸς τὰ πίσω κι ἔγινε στήλη ἄλατος. Παραμείναμε ἀλάτι καὶ ἀκόμα εἴμαστε ἀπολιθωμένοι, ἀκίνητοι, δὲν φέρουμε εἰς πέρας τὸ ἔργο μας. Καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς δείχνει ξανὰ καὶ ξανὰ, καθὼς ἐργάζεται μέσα ἀπὸ τὰ θαύματα Του, τὶς πράξεις τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συμπόνιας τὴν ἡμέρα τοῦ Σαββάτου, αὐτὸς ποὺ εἶναι ὁ ἀληθινὸς ἄνθρωπος, ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σὲ πλήρη ἐνότητα μὲ τὸν Θεό, ποῖος θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ὁ ρόλος μας: νὰ ἀναλάβουμε τὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας, σὲ ὅποια περίπτωση κι ἂν βρισκόμαστε, καὶ νὰ τὴν βασιτάξουμε στοὺς ὤμους μας μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη ἀγάπης καὶ ἐλέους.

Ἐνας Δυτικὸς συγγραφέας ἔχει πεῖ ὅτι Χριστιανὸς εἶναι ἐκεῖνος στὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔχει ἀναθέσει τὴν φροντίδα τοῦ κόσμου Του καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ἐκπληρώνουμε τούτη τὴ βασικὴ, κεντρικὴ ἐντολή, νοιαζόμαστε; Ἴσως νοιαζόμαστε δείχνοντας φροντίδα, ἴσως νοιαζόμαστε μὲ αὐστηρότητα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχουμε ἔννοια. Καὶ τότε, αὐτὴ ἡ ἑβδομὴ ἡμέρα ποὺ ὁ Θεὸς ἀνέθεσε μέσα ἀπὸ μιὰ πράξη ἐλέους καὶ ἀγάπης αὐτὸν τὸν κόσμο στὴν φροντίδα μας, μπορεῖ νὰ γίνε ἀκόμα ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Καὶ ἡ Πόλη τοῦ ἀνθρώπου ποὺ χτίστηκε δίχως Θεό, ποὺ τόσο συχνὰ μοιάζει μὲ τὸν Πύργο τῆς Βαβέλ, ἴσως ἀκόμα ν' ἀποκαλυφθεῖ καὶ νὰ πλησιάσει τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν ἀγιότητα τῆς Πόλης τοῦ Θεοῦ ὅπου ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, ἀληθινὸς Θεὸς ἀλλὰ καὶ ἄνθρωπος, καλεῖται νὰ γίνε πολίτης, νὰ γίνε ἡ καρδιά της, ἀλλὰ ἐπίσης ἕνας ἀπὸ ἐμᾶς.

Δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ κάλεσμα ἀρκετὰ σπουδαῖο; Δὲν μᾶς ἐμπνέει ἀρκετὰ ἡ πίστη τοῦ Θεοῦ σ' ἐμᾶς; Πρόκειται ν' ἀπορρίψουμε τὴν ἐλπίδα Του, ν' ἀπορρίψουμε τὴν ἀγάπη Του γιὰ μᾶς ἢ γιὰ τοὺς ἄλλους; Ἦ πρόκειται νὰ μάθουμε ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ ὁ Χριστὸς ἐκπληρώνει τὸν ἀνθρώπινο προορισμὸ Του τὴν ἡμέρα του Κυρίου, δὲν θὰ μάθουμε ἀπὸ Αὐτὸν καὶ μαζὶ μ' Ἐκεῖνον νὰ κτίζουμε τὸν κόσμο ποὺ ὁ Θεὸς ὄνειρεύτηκε καὶ ποὺ ἀκόμα ἀγαπᾷ μέσα στὶς θλίψεις του καὶ τόσο συχνὰ στὴν προδοσία μας!

Ἄς μάθουμε ν' ἀγαπᾶμε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον ἐνεργά, νὰ σηκώνουμε τὸ φορτίο ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου, ν' ἀκοῦμε τὸν ζωντανὸ Θεὸ ὅταν μιλάει, ν' ἀκοῦμε μὲ ὄλη μας τὴν ἐνέργεια, νὰ κοιτάζουμε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς Του καὶ ἄς γίνουμε ἐκεῖνοι ποὺ θὰ

φέρουν εἰς πέρας τὸ θέλημα Του καὶ θὰ ὀδηγήσουν τὸν κόσμον στὴν τέλεια ὁμορφιὰ
ποῦ εἶναι τὸ θέλημά Του! Ἄμην.

Ἀπόδοση στὴν Νεοελληνικὴ: www.agiazoni.gr

Πηγή: agiazoni.gr